

Lielā šķirtne

Mācītājs A. C. Šulcs

Bija kāds bagāts vīrs; tas ģērbās purpurā un smalkā audeklā un dzīvoja ik dienas kārumā un līksmībā. Bet viņa durvju priekšā gulēja kāds nabags, vārdā Lācars, tas bija apklāts ar vātīm, un priecājās, ja varēja ēst druskas, kas krīt no bagātnieka galda. Un suņi nāca un laizīja viņa vātis. Bet gadījās, ka nabagais nomira, un eņģeļi viņu aiznesa Ābrahāma klēpī. Arī bagātnieks nomira un tika apglabāts. Un no elles, kur viņš cieta mokas, viņš pacēla savas acis un ieraudzīja Ābrahāmu no tālienes un Lācaru viņa klēpī. Tad viņš sauca stiprā balsī: Ābrahāma tēv, apžēlojies par mani un sūti Lācaru, lai tas iemērc pirksta galu ūdenī un dzesē manu mēli, jo es ciešu mokas šai liesmā! Bet Ābrahāms teica: piemini, dēls, ka tu savu labumu esi dabūjis, dzīvs būdams, turpretim Lācars – ļaunu. Tagad viņš tiek iepriecināts, bet tev jācieš mokas. Un turklāt starp mums un jums atrodas liels bezdibenis, ka tie, kas no šejienes vēlētos noiet pie jums, to nespētu, tāpat arī no jums pie mums.. (Lūk. 16:19-35).

Šodien, ar smagu sirdi, es jūtos spiests stāstīt jums par elli. Daudz mācītāju par to nerunā. Velns negrib, lai tu par to zinātu. Bet Jēzus grib. Viņš sludināja ne tikai par žēlastību, bet arī par Dieva dusmām, kā to redzam stāstā par Lācaru un bagāto vīru. Būs atmaksas diena. Tajā dienā mēs tiksim vai nu iemesti ellē vai pacelti debesīs (Mat. 13:42-43; 25:30; Lūk. 12:1-5). Mums jāzina arī tas, ka nokļūšana ellē nav paredzēta tikai tiem, kuriem aukstas sirdis, kas noraida Kungu Kristu, bet tā ir arī atkritēju un remdeno, kurus Jēzus ar nicinājumu izspļaus no Savas mutes (Atkl. 3:15-16; 2.Pēt. 2:20-22), liktenis. Nav viegli par to runāt, bet mums tas jāzina, pirms nav par vēlu.

Vai mēs tiksim iemesti vai pacelti – tas atkarīgs no mums, jo Kristus Savu daļu jau ir izdarījis, lai mēs piederētu Viņam. Protams, vispirms mums jāpiedzimst no jauna (Jāņa 3:3,5). Bet beigās tikai ar vienu pašu atdzimšanu mēs cauri netiksim. Mūsu mūžīgo likteni noteiks tas, kas mēs būsim nāves brīdī. Īsi sakot, ja mīrīsim kā dumpinieki, mēs uz mūžiem paliksim dumpinieki. Ja mīrīsim kā svētie, mēs uz mūžiem paliksim svētie. Tātad ne tas, kas mēs bijām 10 dienas pirms nāves, ne arī pirms 20 gadiem, kad piedzimām no jauna, bet tas, kas esam savā pēdējā stundā. Jēzus par to teica: *..nešķīstais lai grimst vēl nešķīstībā, (..) svētais lai pastāv arī turpmāk svētumā* (Atkl. 22:11). Atkārtoju – mūsu mūžības likteni noteiks tas, kas esam beigu brīdī. Protams, ka svēti mēs varam būt tikai pateicoties mūsu Kunga Jēzus Kristus asinīm un žēlastībai un mūsos mājjošajam Svētā Gara spēkam. Ja nomirstam svēti, mūsu alga būs neaptverama pat tad, ja slāpstošajam būsim pasnieguši tikai auksta ūdens glāzi (Atkl. 22:12). Slava Dievam!

Mums jāsaprot, ka atgriešanās neizsniedz viduvējas kristīgās dzīves licenci, ne arī atļauj mīdīt kājām Dieva Jēra asinis un tikt sveikā cauri (Ebr. 10:26-31). Atgriešanās dara mūs atbildīgus par to, lai dzīve būtu atdota Dievam. Sākums neko nedod, ja nepabeidzam. Tādēļ Jēzus teica: *Kas pastāv līdz galam, tas tiks izglābts* (Mat. 24:13). Atkārtoju, ja atgriezušies nepaliekam Kristū, tad gala iznākumā tiksim iemesti, nevis pacelti. Jēzus teica: *ES ESMU vīnakoks, jūs tie zari. Kas Manī paliek un Es viņā, tas nes daudz augļu.. Ja kas nepaliek Manī, tas kā zars izmetams ārā un sakalts; tos savāc un iemet ugunī, un tie sadeg* (Jāņa 15:5-6). Jautājums par iemešanu vai pacelšanu ir atkarīgs no palikšanas.

Bagātais jauneklis neaizgāja uz elli tādēļ, ka bija bagāts. Ābrahāms bija bagāts, tāpat arī Ījabs un Jāzeps no Arimatijas. Viņi visi aizgāja uz debesīm. Šī bagātā vīra problēma bija tā, ka viņš neapmierināja vajadzību tam, kas atradās pie viņa durvīm. Dievs gribēja, lai viņš to izdara. Protams, Jēzus šo min kā tikai vienu no uzskatāmiem pierādījumiem tam, ka bagātais vīrs dzīvoja pats priekš sevis. Viņš atraidīja sev domāto Dieva plānu, un šī rīcība viņu aizsūtīja uz elli. Ieliekot Savus vārdus Ābrahāma mutē, Dievs šajā stāstā bagātajam teica: *Piemini, dēls, ka tu savu labumu esi dabūjis, dzīvs būdams*. Vai tas būs mūsu stāsts? Ja tā, mēs kādu dienu atradīsimies vienā kompānijā ar šo bagāto vīru.

Mēs dzīvojam vai nu Dievam, vai sev. Tas ir tik vienkārši. Un nu tu saki: „Vai tad es nevaru paturēt mazdrusciņ sev un pārējo atdot Dievam? Vai ar to nepietiek?” Cilvēka prātam tas tiešām izklausās pieņemami. Bet, kas ir pieņemams cilvēkam, nav pieņemams Dievam. Dieva taisnība nenāk no zemes,

bet tā mums tiek dota no debesīm. Jēzus nepieņem nepilna laika strādniekus. Viņš teica, ka mēs nevaram kalpot diviem kungiem (Mat. 6:24). Ķēniņš Sauls bija nepilna laika strādnieks. Dievs Saulu atmata tāpēc, ka viņš pataupīja ķēniņu Agagu un labākās aitas un vēršus (1.Sam. 15:9). Dievs ir greizsirdīgs Dievs. Jēzus teica: *..neviens no jums, kas neatsakās no visa, kas viņam pieder, nevar būt mans mācekļis* (Lūk. 14:33). Netiek pieņemta atteikšanās no lielākās daļas. Jāatsakās no visa, jo viena lieta, no kā neatsakāties, aizkavēs mūs savienoties ar Dievu. Tā kavēs mums iegūt garīgo saprašānu un saņemt dzīvību uzturošos ūdeņus, kas plūst no Dieva troņa. Atcerieties, ka tikai viena nepaklausība izdzina Ādamu ārā no dārza, no Dieva klātbūtnes!

Ikviens cilvēks, kurš neatdod Dievam visu, nav vērts, lai dzīvotu, un viņam būtu labāk, ja tas nekad nebūtu piedzimis. Jebkurš cilvēks, kas atsakās Dievam atdot visu, ir sacelšanās stāvoklī un papildina šīs pasaules tumsu, neatkarīgi no tā, kādi ir viņa šīs zemes sasniegumi. Dievs pret mums visiem ir žēlīgs, bet ne vienmēr Viņš cīnīsies ar cilvēku (1.Moz. 6:3). Ir laiks, kad Dievs pārstāj ar cilvēku auklēties (Rom. 1:26). To redzam stāstā par bagāto vīru. Viņš nomira un tika apglabāts. *Un no elles, kur viņš cieta mokas, viņš pacēla savas acis un ieraudzīja Ābrahāmu no tālienes un Lācaru viņa klēpī* (Lūk. 16:23).

Ievēro, ka bagātnieka agoniju palielināja tas, ka viņš cilvēku, ko bija nicinājis un ignorējis, tagad redzēja dzīvojam svētlaimē un godībā. Viņš redzēja, ka nu lomas ir mainījušās. Mēs šeit redzam vīru, kurš reiz nabagam, kas lūdza ūdens lāsi, liedza maizes gabalu. (Lūdzu, ņemiet vērā, ka Jēzus šos stāstu stāstīja pirms Savas augšāmcelšanās, kad neviens cilvēks vēl nebija iegājis debesīs. Visi svētie līdz augšāmcelšanai nonāca vietā, ko sauc par paradīzi, – pagaidu vietā. Tur bija Ābrahāms. Tur līdz augšāmcelšanās dienai palika taisnīgais noziedznieks, kurš mira kopā ar Jēzu.)

Turpmākajā bagātā vīra sarunā ar Ābrahāmu pilnībā atklājas bagātnieka sirds ļaunums. Daudzi izskatās kā īpaši labestīgi, cienījami, ar nevainojamām manierēm. Bet, draugs, pienāks laiks, kad viņu sirdīs apslēptā tumsa un stūrgalvība tiks pilnīgi atklāta – viņu milzīgais ļaunums, jo tie nav dzīvojuši Kristum. Tā tas notika ar bagāto vīru. Esot mokās, viņam pietika nekaunības lūgt Ābrahāmam, lai sūta Lācaru cauri elles liesmām aiznest viņam ūdens lāsi. Absurdi! Mans draugs, pie elles vārtiem žēlastība beidzas. Bagātajam vīram tur vairs nebija apžēlošanas tilta uz debesīm. Ābrahāms teica: *..starp jums un jums atrodas liels bezdibenis, ka tie, kas no šejienes vēlētos noiet pie jums, to nespētu, tāpat arī no jums pie jums* (Lūk. 16:26). Aizmirsti, ka kāds jebkad varētu izkļūt no elles. Aizmirsti par to!

To dzirdot, bagātais vīrs izteica otru lūgumu. Viņš nerūpējās par Lācaru, bet viņam bija žēl savu brāļu, tikai savu brāļu. Arī tas ir slikti. Jo dievišķā žēlsirdība neuzlūko personības. Bagātais cenšas izkārtot, lai Lācars sludinātu viņa brāļiem. Arī šis otrais lūgums tiek noraidīts. Ābrahāma atbilde ir skarba un vienkārša: *Tiem ir Mozus un pravieši..* (Lūk. 16:29). Citiem vārdiem sakot, viņiem ir Bībele. Bībelē ir dzīvības vārdi. Mēs tiksim tiesāti saskaņā ar to, kas rakstīts Bībelē.

Bagātais vīrs noraida Ābrahāma vārdus un nu lūdz augšāmcelšanās brīnumu, lai, to redzot, brāļi varētu ticēt un atgrieztos. Mans draugs, Kapernaumā bija vairāk brīnumu nekā jebkurā citā pilsētā, taču tā neatgriezās. (Šeit vari mācīties, ka bagātais vīrs visu laiku zināja par atgriešanos, bet atsacījās to darīt.) Arī lūgums pēc brīnuma tika noraidīts. Stāsts noslēdzas ar Ābrahāma beidzamajiem vārdiem: *Ja tie neklausa Mozu un praviešus, tie neticēs arī tad, ja kāds no mironiem celtos augšām* (Lūk. 16:31).

Ir elle. Starp to un debesīm ir liela šķirtne. No elles nav izejas. Tā ir šķirta no Dieva žēlastības un mīlestības. Tā ir mūžīgu moku vieta. Taisnība pieprasa šādas neapraktāmas ciešanas par to, ka ir atraidīta Dieva Dēla piedāvātā varenā pestīšana (Ebr. 2:2-3). Jēzus grib, lai tu to zinātu, jo Viņš tevi mīl. Jēzus vēlas, lai tu uz visiem laikiem būtu kopā ar Viņu debesīs.

Dārgais draugs, lai tava dvēsele tik ļoti ir vienota ar Dievu, ka eņģeļi tevi ne tikai nes, bet nes tevi ar prieka saucieniem tava mīlošā Glābēja rokās un kopā ar tevi arī citus!